

Tanyánk lebontásának külön története van. Sokszor végiggondoltam, hogyan változnak meg az életkörülmények, a lehetőségek, az idők szele mit söpör el, és mit hoz. Mikor bátyám öregedni kezdett, fogyott az ereje – és a sikertelen házasságai is hozzájárultak –, egyetlen fia pedig Németországba ment, a tanya teher lett számára, fenntartása céltalanná vált, vagyis a tanyának nem volt már jövőképe. Bátyám lebontatta. Sohasem kérdeztem meg tőle, mit érezhetett az ősi fészek megsemmisítése alatt. A tényt, a folyamatot megértettem, viszont sokszor felrémlt, hogyan küzdött édesanyám, hogy a tanyát fenntartsa a fiának.

De ki lát a jövőbe? Majd minden újabb generáció átéli a saját lehetőségeit, a kor szellemét, és a megváltozott körülményekhez alakítja életútját. Egy emberöltő alatt, amit harminc-nyven évnek számítanak, megváltoznak a rendszerek, a társadalmi berendezések, életfeltételek, sok minden átalakul, az előző életformák elveszítik jelentőségüket, új áramlatok, új feltételek, elvárások alakulnak. Az idők változnak, ahogyan azt Ady Endre is megfogalmazta: „Új szelek döngetik a fákat!”

Jelenleg, az életem alkonyán, elégedett vagyok az életemmel. Mindig megbecsültem, amit kaptam a sorstól. Örülök, hogy fél-árvaként a nehéz, háborús években haladni tudtam a céloom felé. Végül minden úgy lett jó, ahogyan történt. Dr. Czeizel Endre genetikus szavai jutnak eszembe: „Hogy a csillagokban meg van írva sorsunk, azt mindenki hite szerint döntse el. De az örökölt génjeink születésünktől fogva meghatározzák lehetőségeinket, tehetségünket, megadják habitusunkat!” Hiszek a sorsunk előre jelzettségében, sorsunkat, azaz kinek mi rendeltetik, végzetszerűen meg kell valósítanunk.